

faaet Dyrtilstillæg og et Tillæg paa 25 pCt. af sin Løn, et Tillæg paa i alt 13—1400 Kr., var han som Formand for Hjælpekassen med til at nægte at bevilge Understøttelse til disse mindre næringsdrivende. Dette er ikke noget isoleret Fænomen, det er noget, man finder rundt om i Landets Kommuner, og det tyder paa, at det frie Skøn de fleste Steder har overlevet sig selv. Der blev i det paagældende Tilfælde klaget til Amtmanden; han kunde ikke gøre mere end henstille til Hjælpekassen at træde hjælpende til, men den sad Amtets Henstilling fuldstændig overhørig.

Jeg vil ogsaa haabe, at der snart maa fremsættes et Forslag om at hjælpe alle Statspensionister, ikke mindst alle de Enker med Børn, der er indenfor Pensionisternes Kreds, saa at der ydes dem et klækkeligt Tillæg til deres Understøttelser.

Jeg vil derefter rette nogle Henstillinger til de forskellige Ministre, og jeg vil da først rette en indtrængende Henstilling til den højtærede Landbrugsminister. Ved sidste Finanslovs Behandling rettede jeg en Henvendelse til Landbrugsministeren angaaende en Forhøjelse af Dagpengene for de Folk, der er beskæftigede ved Fiskerikontrollen og Biologisk Station. Denne Henvendelse har desværre ikke frugtet stort, og det samme gælder de Henvendelser, de paagældende Organisationer er fremkommet med. Den 27. December 1917 indsendte disse Tjenestemænd et Andragende til den højtærede Landbrugsminister om at faa deres Dagpenge forhøjet i Lighed med, hvad der var sket for Tjenestemændene indenfor de danske Statsbaner og de andre Civiløtater, men de modtog intet Svar herpaa. Det er et Særkende for Landbrugsministeriet, at det gaar meget langsomt med at svare paa de Henvendelser, som rettes til det. Man faar næsten Indtryk af, at det er en halvt oldnordisk Institution, der ikke har formaaet at følge med Tiden. Der kom, som sagt, intet Svar paa denne Henstilling. Den 18. Juni 1918 indsendtes der atter en Ansøgning om Forhøjelse i Overensstemmelse med det, der var givet Statsbanernes Tjenestemænd fra 1. April 1918. Endelig fik man i November 1918 et Svar, men det var ikke tilfredsstillende. Man fik Dagpengene forhøjet med 50 pCt., som det var sket for Statsbanernes Tjenestemænd allerede den 1. April 1917.

Jeg skal tillade mig at drage en Sammenligning mellem de Forhøjelser, der er sket indenfor Civiløtaterne, og de Forhøj-

elser, der er sket for Tjenestemændene indenfor Landbrugsministeriet. Den første April 1917 fik Statsbanernes Tjenestemænd deres Dagpenge forhøjet fra 3 til 4 Kr. Den første April 1918 fik de dem forhøjet fra 4 til 6 Kr. med et Tillæg af 2 Kr. for de første 2 Døgn. Den første Oktober 1918 fik de dem forhøjet fra 6 til 8 Kr. med et Tillæg af 2 Kr. for de første 2 Døgn, medens Fiskerikontrollen og Biologisk Station og de andre Institutioner, der har den tvivlsomme Ære at sortere under Landbrugsministeriet, har faaet deres Dagpenge forhøjet fra 3 Kr. til 4 Kr. 50 Øre. Nu vil jeg spørge ærede Medlemmer af dette Ting, hvor langt en Mand, der beordres ud paa Rejse i tjenstligt Anliggende, kan komme for 4½ Kr. i Døgnet, naar han skal have Ophold paa Gæstgivergaarde eller Hoteller. Han maa altsaa betale for at blive udkommanderet paa Tjenesterejser for det højtærede Landbrugsministerium. Statsbanernes Tjenestemænd har faaet en Forhøjelse fra 3 til 8 Kr. plus 2 Kr. for de første 2 Døgn. Altsaa, en Mand ved Fiskerikontrollen, der kommanderes ud i 2 Døgn, faar 9 Kr., medens en Tjenestemand indenfor Civiløtaterne faar 11 Kr. mere, altsaa 20 Kr., hvilket endda maa siges at være en beskedent Godtgørelse.

Den 11. November 1918 indsendtes der fra disse Tjenestemænd et Andragende om Ligestilling. I Dag har vi den 14. November, saa der er kun gaaet godt et Aar, og det vilde have været for stor en Fordring at stille, at der skulde have været svaret paa dette Andragende i Løbet af saa kort Tid. Jeg tror ikke, at man kan beskyldte Embedsmændene i Landbrugsministeriet hverken for Høflighed eller for Hurtighed. Det vilde være en ganske grundløs Beskyldning, som jeg er ganske sikker paa, at den højtærede Landbrugsminister vilde tilbagevise. Det forekommer mig mærkeligt, at man, naar en Organisation retter en Henvendelse til et Ministerium, ikke kan naa at svare paa 12 Maaneder, og at imødekomme Andragendet synes der jo slet ikke at være Tale om. Den højtærede Landbrugsminister skal ikke sige, at han har glemt det, og Embedsmændene derovre skal heller ikke sige, at de har glemt det, for jeg har gentagne Gange været i Ministeriet for at høre, hvorledes det gik med denne Sag. Jeg er hver Gang blevet elskværdigt modtaget, har faaet en Sludder for en Sludder og er gaaet igen, hvorefter Sagen er lagt op paa en Hylde. Da jeg sidst saa den, var den fuld af Støv, man kunde daarligt se, hvad der